

FALCH SOLO

Efter nogle elektriske år med sit rockband drager Michael Falch atter på en akustisk soloturne i efteråret 2009.

Alle siger det: Michael Falch har aldrig været bedre end nu. I 2008 dokumenterede han sit elektriske samarbejde med bandet Boat Man Love i form af den svedigt rockende live-dvd/cd "I Kampens Hede", der slog fast, at han er tilbage i den del af dansk rock, man for alvor skal regne med. I vinteren 2009 drog han med vennen og kollegaen Poul Krebs ud på en eksklusiv turné, der var udsolgt, endnu før plakaterne var sat op. I sommeren er han ude ene mand på festivalerne, og til september vender han så tilbage på biograflærredet i spillefilmen "Applaus" som medspiller til Paprika Steen i et heftigt psykologisk drama, hvor Falch spiller rollen som den fraskilte ægtemand til en alkoholiseret skuespillerinde. Derefter drager han videre ud på landets spillesteder - ene, men langt fra alene.

Michael Falch ved om nogen, at rusten aldrig sover, og den nu 52-årige sanger har udviklet sig til et fænomen, der går sine helt egne veje. De seneste 3-4 år har han været ude både med Boat Man Love og solo, så med sin ældste datter Anna, siden med sin gamle Malurt-kollega Pete Repete, derefter med sin yngste datter Mathilde og sidst med vennen Poul Krebs. Der er en særlig bevægende åbenhed til stede ved hans intense solo-optræden, hvor livsglade beretninger veksler med smertefulde sange fra tilværelsens spændingsfelter. Der er de nye insisterende og rystende sange - og så er der altså også lige en stribe af hans klassiske danske rocksange, der er blevet en del af lydsporet til vores tilværelse gennem næsten tre årtier: Mød mig i Mørket, Superlove, Den Eneste i Verden, Sommer på Vej og I et Land uden Høje Bjerge... Og med sin erfarne stemme og den akustiske Martin-guitar har Michael Falch altid demonstreret, at han også mutters alene kan få blodet til at banke og enhver sal til at gynges.

I Fyens Stiftstidende skrev Simon Staun om Michael Falch solo:

"Så godt har han da aldrig sunget i radioen, tænker jeg og noterer, at den akustiske guitar går lige i mellemgulvet. Fascinerende, at én mand og én guitar på den måde kan fylde et enormt telt med vellyd.

Jeg føler, at jeg bevæger mig ind under huden på troubadouren. Og da han synger "Der er ikke noget at være bange for" i sangen "Den Eneste I Verden", sker det, der ikke må ske. Jeg græder. Jeg står simpelthen med min blok i hånden og græder sagte tårer. Sådan skal musik mærkes. Helt derinde, hvor det både gør forbandet ondt og banker befriende af glæde.

Når en mand kan skrive linier som: "Ka' jeg drømme, at du lægger dig/ som solskin mod min hud", så er der vist ikke brug for flere ord."

www.skandinavian.dk

www.falch.dk